SORIN CERIN

ANGOASE EXISTENȚIALE

-Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
Angoase existenţiale – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Angoase existenţiale : poeme filosofice / Sorin Cerin.
- Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-088-5

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-088-5
Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN
-ANGOASE EXISTENȚIALE-
-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
-ANGOASE EXISTENȚIALE-
-Poeme filosofice-

1) Pe un pumn de Clipe

Risipește-mi Doamne Întruparea,
și scurge-mă,
pe apele Iluziilor Vieții,
până dincolo,
de Iluziile Morții,
cărora m-ai vândut,
pe un pumn de Clipe,
care oricum,
nu-ți măreau Infintul și Nesfârșirea,
cu mantalele cărora te învelești,
pentru a ne arăta nouă,
cei umili și supuși Ție,
cât de mult putem suferi.

2) Care s-a rătăcit

Regrete pustii și mucegăite,
se zbat prin Iluziile Vieții,
Suferinței, Fericirii și Morții,
pentru o porție de Demnitate,
la picioarele unei Iubiri,
care s-a rătăcit,
pe strada Deșertăciunii mele,

unde mi-a repartizat Destinul,
domiciliul Singurătății,
de mine însumi,
cel damnat să spele tălpile Infernului,
întreaga lui existență.

3) Atât de tânără

Absurd ciobit,
de Dorul Iluziilor Vieții și a Morții,
pierdut,
prin cimitirele Cuvintelor,
unde venim deseori să ne reculegem,
la mormântul Iubirii,
care ne-a părăsit,
atât de tânără,
strivită de pașii Nepăsării,
care au ucis-o,
la porțile părăginite,
ale unei Clipe,
ce ar fi putut deveni,
Eternitatea noastră.

4) Ceaiul de dimineață

Rănit de pumnalul Speranței,
rătăcesc prin Visele unui Dumnezeu,
al Deșertăciunii,
care ne-a creat,
Paradisul și Infernul,
Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror rădăcini amare,
suntem obligați să le fierbem,
în suc propriu,
pentru a le oferi,
ceaiul de dimineață,
Clipelor,
ce-abia așteaptă să scape,
din strânsoarea insuportabilă,
a unei noi Zile,
a Singurătății.

5) Ne calcă viețile

Ridic,
perdeaua bolții înstelate a Destinului,
ca să observ Nesfârșirea,
dar în locul ei nu văd nimic altceva,

decât pașii grei și hotărâți,
ai Iluziilor,
care ne calcă viețile,
dăruite de dinainte de naștere,
Morții,
a cărei boltă,
are cu siguranță alte stele,
care par,
a nu ne mai aparține,
nouă.

6) Între pereții Zodiei

Tranșee de Vise,
ascund Clipele gata de luptă,
pe câmpul ros de ploile Decepției,
unde se simte mirosul grav și apăsător,
de sânge al Apusului,
din care Moartea își va clădi o nouă Viață,
sub un soare,
al Iubirii,
care nu va mai străluci și pentru noi,
între pereții Zodiei,
în spatele cărora ne-am întâlnit,
Destinul.

7) Catedrale maiestuoase

Turnuri solitare de Iluzii ale Existenței,
în care se ascund,
Cuvintele nerostite vreodată,
de Iubire,
vând Singurătate,
pe strada Destinului nostru,
înghețat de răceala Despărțirii,
pierdută-ntr-un Orizont,
al Depărtărilor,
la tălpile cărora nu au mai rămas,
decât ruinele unor Vise,
ce-au fost undeva-cândva,
catedrale maiestuoase,
de Sentimente.

8) Coroană de flori

Aripi pustiite de Gânduri,
se prăbușesc peste Visele înghețate,
ale unei Iubiri,
încremenite-n Clipa,
Iluziilor Fericirii,
din care ne-am împletit,

undeva-cândva,
coroană de flori,
a unui Adevăr Absolut,
ce s-a veștejit,
sub tălpile Uitării,
de noi înșine.

9) De-atât de multă Moarte

Roți împotmolite-n propriile Iluzii,
se urnesc greoi,
spre tărâmul Amintirilor,
unde încă ne mai păstrăm,
florile de foc,
dăruite unei Iubiri aprinse,
pe jarul căreia,
încă ne mai ard,
Clipele,
care ne hrănesc și acum,
Gratiile negre,
de-atât de multă Moarte,
ale Destinului,
care nu ne lasă să trecem,
spre Nesfârșirea stelei,
care încă mai arde,
pentru noi.

10) Păianjenul Deșertăciunii

Lacăte grele ale Uitării,
atârnă pe porțile zăvorâte ale Amintirilor,
de care se lovesc,
greoi și surd,
aripile frânte ale Iubirii,
care nu vor mai vedea,
Cerul Inimilor noastre,
rămas încremenit și singur,
pe întinderile fără de sfârșit,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
din care-și țese pânza,
păianjenul Deșertăciunii.

11) Case de marcat

Mărunțiș de Amintiri,
se dă rest,
la plata Iubirii,
prea des.

Zornăit în descompunere,
de Speranțe,
hrănesc casele de marcat,

ale Destinelor,
sub acoperișurile cărora,
suntem obligați,
să ne ducem în spinare,
Iluziile Vieții și Morții.

12) Săgețile Absurdului

Pietre de Gânduri aruncate,
pe tâmplele Clipelor lapidate,
ale Trecutului,
ridică zidurile,
Catedralelor unor Speranțe,
pe care le vor ruina Destinele,
gata de luptă,
cu întreaga lor armură,
de Iluzii ale Vieții și Morții,
Fericirii și Durerii,
ce-și trimit săgețile Absurdului,
împotriva Iubirii.

13) Prezent orfan

Râuri de Vise,
curg în Oceanul Deșertăciunii,
spărgându-se în valurile Uitării,
care sfarmă țărmurile Privirilor,
ale căror aripi de Lumină Divină,
au început să se stingă,
prin felinarele inimilor ruginite,
pe străzile pustii,
ale unui Prezent orfan,
de orice Timp,
fie el,
Trecut sau Viitor.

14) Se pare că a divorțat

Pași capitonați cu uși blindate,
se ascund pentru a nu fi auziți,
de Iluziile însetate de drumurile lungi,
care unesc Speranțele cu Dorul,
într-o atmosferă matrimonială,
de început de lume,
dintre Fericire și Nesfârșire,
cu toate că Timpul,
pare a nu mai plăti,

nici măcar o Clipă,
oricât de neînsemnată ar fi aceasta,
pentru a ne reîntâlni,
pe noi înșine,
cei de care,
se pare,
că a divorțat,
până și Destinul.

15) Sudoarea Iubirii

Strigăte surde,
par a aștepta cuminți,
pe sfoara Destinelor,
unde sunt așezate la uscat,
pentru a fi îmbrăcate,
de câte o Clipă,
pe fruntea căreia,
trebuie să ne scurgem,
sudoarea Iubirii,
ce va fi ștearsă în curând,
din meniul ales al Cuvintelor,
care se vor scârbi,
de atâtea Deșertăciuni,
care o va înlocui,
pe nota de plată,
a Iluziilor Vieții și Morții,
noastre.

16) Ruine de Vise

Realitatea,
a devenit nodul gordian,
al Iluziilor Vieții și Morții,
într-o crâșmă ordinară,
cu nume de Lume,
unde în fiecare moment,
sunt scoase la înaintare,
noi suflete la produs,
Deșertăciune,
care sunt obligate să se prostitueze,
printre pereții reci și dezolanți,
ai ruinelor de Vise,
ce-au aparținut,
unor foste catedrale,
ale Iubirii.

17) Ploile Fericirii

Scări de nori,
pe care am dori să le urcăm,
își așteaptă tăcute și răbdătoare,
Cerul însetat al Pasiunii,
peste care să cadă ploile Fericirii,

rupte din Copacul Păcatului Originar,
păzit cu străşnicie,
de un Dumnezeu,
mai temător de Iubire,
precum suntem noi,
atunci când,
vrem să muşcăm,
din miezul crud de ploaie,
al mărului unor Priviri,
care ne îneacă Timpul,
lăsând Eternitatea să inunde,
stelele Destinelor,
din care vrem şi noi să culegem,
una dintre ele,
pentru a ne lumina calea acestei Lumi,
cu Dragoste.

18) Unde nu mai există Clipe

Tăceri asurzitoare,
lovesc Timpanele surde ale Timpului,
cu Clipe disperate,
şi înşelate de Iluziile Existenţei,
care le-a promis câte o fărâmă de Eternitate,
atunci când vor întâlni Iubirea,
fără să ştie,
că aceasta a fost izgonită,

din cauza lor,
mai demult decât toate Vremurile,
din această Lume,
de către Dumnezeu,
pentru a fi trimisă în propriul Său Paradis,
unde nu mai există Clipe,
pentru Nimeni.

19) Un punct sau o virgulă

Rafturi de Zile,
se descompun,
prin bibliotecile Amintirilor,
pentru care nici Timpul,
nu mai vrea să plătească chirie,
Iluziilor Existenței,
unei Iubiri,
care a fost alungată,
pe strada Singurătății,
de Focul Sacru al unei Stele,
al cărui Destin răzbunător,
vroia să incendieze,
întreaga Nesfârșire a Cuvântului,
în care ne-am ascuns,
uitând să luăm cu noi,
măcar un simplu semn de întrebare,
dacă nu un punct sau o virgulă.

20) În vâltoarea acestei Existențe

N-am înțeles niciodată,
de ce Dumnezeu,
a instruit atât de bine Zilele?,
să devină mașini de tocat carnea,
fragedă sau în putrefacție,
a Cuvintelor,
din care se hrănesc azi,
Cimitirele de Vise,
ale unor Iluzii,
cărora le datorăm,
Viețile și Morțile Destinelor,
din sângele cărora,
ne adăpăm Clipele,
în vâltoarea acestei Existențe,
a Nimănui.

21) Amintirea Iubirii de început de Lume

Ziduri surpate de Cuvinte,
se-ngrămădesc,
printre ruinele Viselor,
din care ne-am clădit casa unei Amăgiri,
pe care Dumnezeu nu o poate înțelege,

decât prin ochelarii Iluziilor Vieții și Morții,
Fericirii şi Suferinței,
cu ajutorul cărora,
reclădește,
Amintirea Iubirii,
de început de Lume,
unde eram,
Adevărul Absolut,
al Eternității,
din care ne-a rupt coasta Cunoașterii,
pentru a clădi cu ea,
Moartea.

22) Timp obez și obtuz

Terase pline de Vorbe-n Vânt,
ironizează șuvoaiele ploilor,
de Zâmbete false,
care se scurg,
peste podelele însângerate,
ale Apusurilor,
tăiate de lamele ascuțite,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
în felii din ce în ce mai inegale,
de Suferințe și Obligații,
pe care suntem datori să le donăm,
Timpului obez și obtuz,
al Deșertăciunii.

23) În carnea Cuvintelor noastre

Caii de aramă ai Răsăriturilor,
încă mai trag Noaptea grea și rece,
după coamele Orizonturilor unor Amăgiri,
care încă mai flutură,
în Vântul pribeag al Iluziilor Existenței,
ce speră într-o Apocalipsă,
cât mai urgentă,
care să redea libertatea Adevărului Absolut,
furat de Cunoaștere,
încă de dinainte de a fi clădită Lumea,
gata să se prăbușească în orice moment,
din Visul unei Iubiri,
prin care ni s-a întrupat Dumnezeu,
în carnea Cuvintelor noastre.

24) Tălpile Privirilor

Spice de Regăsiri,
tăiate în buchete de lacrimi,
de secerile ascuțite ale Singurătății,
udate cu Apa Izolării,
de ploile sfârșitului de Lume,
al Cuvintelor,

la ferestrele cărora încă mai existăm,
atunci când le deschidem,
să primim aerul rece și tare al Amintirilor,
în plămânii ce-abia mai pot să respire,
Trecutul,
din care ne-am modelat,
Pașii Zilelor,
ce vor urma,
Urmelor,
călcate și azi,
de tălpile Privirilor,
pe care le pierdeam,
de fiecare dată,
la ruleta,
Iubirii.

25) Accesorii la Destine

Zodii norocoase,
piedute-n tăișurile coaselor,
ce seceră Cuvinte,
cât mai alese și mai strălucitoare,
tinichele ieftine,
pe care suntem obligați,
să le purtăm,
ca accesorii la Destinele,
fiecăruia dintre noi.

agățate de gâturile,
indiferente și aparent,
lipsite de importanță,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le respirăm zilnic,
în aerul greu și apăsător,
al Deșertăciunii.

26) Pe razele cernelii

Scrisori înjunghiate,
de Lacrimile Viselor,
aprinse de literele de foc,
ale Sufletului,
devenit Stea de Lumină Divină,
pe razele cernelii căruia,
navigăm rătăciți,
printre aștrii Cuvintelor,
care ne îmbie câteodată,
să poposim,
pe Orizonturile Pasiunilor,
care curg prin venele Zilelor noastre,
în drumul lor spre Oceanul Nesfârșit,
al unei iubiri.

27) Lovind cu Clipe

Palmele Norilor au început să ningă,
lovind cu Clipe,
Despărțirea,
de care ne depărtăm,
spre un Viitor al Nimănui,
din trupul căruia,
vrem să legăm,
buchete de Întrebări,
fără să realizăm,
cât de lipsite de Seva Fericirii,
pot fi acestea,
printre cimitirele de Cuvinte,
naufragiate pe valurile Iluziilor Vieții și Morții,
pe care navigăm,
dinainte de Facerea Lumii,
al cărei Dumnezeu,
credeam că suntem noi,
cei care i-am fi dat naștere,
din Iubire.

28) Prin cimitirul unei Iubiri

Osii de Cuvinte,
fără roți de Speranțe,

Zile pierdute din Anii Destinelor,
la loteria Deșertăciunii,
din carnea cărora,
ni s-a întrupat Lumea,
abisurilor de Vorbe-n Vânt,
pe care le ducem mereu,
la Moara Norocului,
sperând că vom cerne,
făina albă și imaculată a Clipelor,
pentru parastasul Iluziilor Vieții și Morții,
fără să știm,
că vom fi cu mult înaintea Regretelor,
înmormântați,
prin cimitirul unei Iubiri,
care pare a nu ne fi cunoscut niciodată,
fiindcă pe cavoul Despărțirii noastre,
nu scrie nimic,
în afară de Uitare.

29) Menghinele Viselor

Sârma ghimpată a Tăcerii,
ruginește pe gardurile Privirilor,
fără ca cineva să încerce,
să o dea la o parte,
cu cleștele unui Cuvânt,
care să-i taie Conștiința,

strângând-o,
în Menghinele Viselor,
fără să știm că și acestea,
trebuie luate obligatoriu,
de pe tarabele Destinelor,
la un preț stabilit,
de Iluziile Existenței,
în care intră,
toate taxele Deșertăciunilor,
acestei Lumi,
care trebuie întreținute,
mai presus de orice altceva.

30) Care se destramă

Petale de Cuvinte,
se usucă și cad,
în brațele Privirilor,
din buchetele trandafirilor de Vise,
care se destramă,
în vaza unei Amintiri,
secată de Apa Vieții,
pe care navigam,
în căutarea Stelei Destinului,
ce-ar fi primit,
de la Dumnezeul Străinului din noi,
cheia porților Adevărului Absolut,

ale razelor Eternității,
unde să îmbrăcăm pentru totdeauna,
Lumina Divină a Iubirii.

31) Inimă de Cer

Mușcate ofilite,
la ferestrele mușcate,
de gerul Singurătății,
a cărui colți de granit,
sfarmă sculpturile Inimii de Cer,
ai Norilor,
care ne plouă cu Pasiuni,
pline de Regrete,
în Urmele a ceea ce ar fi fost,
Iubire,
dacă Steaua Destinului,
nu ar fi căzut,
atât de departe în noaptea din noi,
încât să-și irosească razele Luminii Divine,
în întunericul de nepătruns al Cuvântului,
care ne-a părăsit.

32) La masa cea de taină a Iubirii

Crengi de Vise,
ne bat la ferestrele Amintirilor,
spărgându-le,
cu mersul legănat al Dorului,
iar gerul rece și binefăcător al Morții,
de noi înșine,
mușcă cu tărie,
din carnea Cuvântului,
care sângerează amarnic,
pe buzele care nu-l mai pot rosti,
oricât de mult și-ar fi dorit,
să-l poată îmbrățișa,
la masa cea de taină a Iubirii,
din care aveam Iluzia Vieții,
că ne vom putea înfrupta,
cu Eternitate.

33) Resturi de Cer

Resturi de Cer,
aruncate de Iluziile Vieții și Morții,
la gunoiul sentimental al Zilei,
stau rănite și ofilite,

fără să mai poată permite,
trecerea prin porțile Eternității lor,
a Iubirii,
ce-ar fi încercat să zboare,
spre Steaua fără sfârșit,
a Luminii Divine,
pe care am căutat-o,
prin întunecimea adâncurilor,
acestei Existențe,
a Compromisurilor.

34) Nici o scrisoare

Clipe răstignite,
pe crucile Zilelor,
stau gata să se prăbușească sub greutatea,
Uitării,
care nu ține de sete,
nici unui Cuvânt,
ce-ar vrea să se încarneze,
pe strada prăfuită și ascunsă a Iubirii,
pe care nu o mai caută,
nici o Scrisoare,
ce-ar vrea să reînvie,
pe patul de spital,
al Frazelor profunde și adânci,
unde de câte ori am dori să ajungem,

ne înecăm,
ținându-ne strâns,
de malul Amăgirii,
pe care o credeam îndeajuns de puternică,
încât să țină piept,
valurilor furioase și înspumate,
ale Regretelor,
care ne macină cu prospețimea lor,
Iluziile Existenței.

35) Pe liniile moarte și ruginite

Gările pierdute-n sângele Orizonturilor,
își așteaptă și acum,
trenurile Privirilor,
oricât de rătăcite ar fi acestea,
trase de locomotivele grele și grave,
ale Cuvintelor,
pe liniile moarte și ruginite,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
la peroanele cărora ne-a născut,
Destinul,
plin de sudoare,
al Cimitirelor de Vise,
pe care aveam să le clădim,
la porțile ferecate ale catedralei,
Marilor Iubiri.

36) Dumnezeu a ales-o

Zodii încărunțite,
încercănate și bete,
ne bolborosesc horoscoape trecute,
mai demult decât Vremea,
ale unei Iubiri,
a cărei pași,
spun scrierile sfinte,
ale ochilor tăi,
ar fi călcat,
și țărâna trupurilor Cuvintelor noastre,
undeva-cândva,
alături de Eternitatea Clipei,
unei Priviri,
pe care Dumnezeu a ales-o,
să fie Destinul nostru.

37) Întreaga povară

Ziduri cruciale,
sparg seifurile Amănuntelor,
la ale căror catedrale de Cuvinte,
se roagă Deșertăciunea,
Pașilor rătăciți,

ai sfinților ruginiți,
din sufletele noastre,
care vor să iubească,
un Dumnezeu,
care și-a uitat Destinul,
în sângele apusurilor și răsăriturilor,
Zilelor care vor duce,
întreaga povară a Nimicniciei,
pe tălpile Iluziilor Vieții și Morții.

38) De-ar fi să plătim

De-ar fi să ne plătim cu Cer,
Zilele Iluziilor Vieții și Morții,
am dărui Iubire,
Aripilor de Vise,
pe care am zbura necontenit,
spre o stea a Destinului,
care să nu cadă,
niciodată,
în brațele Despărțirii,
de noi înșine.

De-ar fi să plătim cu Inimă,
valurile sângelui tulbure al Fericirii,
am naviga de fiecare dată,
pe Orizonturile Nesfârșite ale Cuvintelor,

din care ne-am lua,
câte o felie de Împlinire,
pe care să o gustăm,
la masa de taină a Iubirii,
potolindu-ne setea și foamea,
de noi înșine.

39) Pumnii sfărâmați ai Inimilor

Copitele Botezurilor ,
sparg stâncile Iluziilor Existenței,
sculptându-le,
în formele bizare ale unei Lumi,
care ne taie din rația zilnică a Libertății,
în drumul către iminenta Moarte,
a Regăsirii de sine,
al cărei cavou,
de Amintiri,
suntem obligați să-l purtăm,
încă de la naștere,
pe umerii dezgoliți,
ai Viselor de Vânt,
ce ne lovesc pumnii sfărâmați ai Inimilor,
cu Iubiri trecătoare.

40) Îngenuncheați la icoana Morții

Ne-am înglodat,
în Iluziile Existenței,
la care Dumnezeul Iubirii,
a rămas dator,
înainte de a fi Lumea,
formelor deșarte ale Gândurilor,
care se oglindesc în Cuvântul Facerii,
aranjându-și părul vâlvoi al Memoriei,
după moda unei Morale,
prelinsă,
pe treptele sfărâmate și alunecoase,
ale Istoriilor,
pe care nu putem urca,
decât îngenuncheați la icoana Morții,
la care ne rugăm,
să primim Viață.

41) Groapa Destinului

Ne naștem pentru a urca,
murim să coborâm,
după care ajungem iarăși în Eternitatea,
de unde nu mai avem nimic de făcut,

decât să Contemplăm,
toate suișurile și coborâșurile unei Lumi,
care și-a săpat singură,
de fiecare dată,
Groapa Destinului,
pe care să o ducă,
pe spinarea Iluziilor propriei Existențe,
până dincolo de orice înțeles,
al Morții.

42) Vin contrafăcut

Răvașe de Cer,
zac aruncate la porțile Hazardului,
din care-și trage Destinul seva,
Iluziilor Vieții și Morții,
înflorindu-ne buruienile Viselor,
printre coroanele mortuare ale Clipelor,
care lăcrimează,
peste Țărâna stearpă a Cuvintelor,
din care ne-am clădit,
trupurile cănilor ciobite,
ale Pașilor,
care ne duc de fiecare dată,
spre Nicăieri,
pentru a bea din ele,
vinul contrafăcut al propriei Existențe.

43) Noaptea Cuvintelor

Poduri bătătorite de palme,
trase Zilelor,
ce nu mai vor,
să se împreune,
cu noaptea Cuvintelor,
din Inimile de Cer,
ale Apusurilor,
unor Iluzii ale Vieții și Morții,
prin Cimitirele de Vise,
care se întind de-a lungul și latul,
propriului nostru Destin.

44) Măcar o fărâmă

Urme rătăcite-n sângele Trecutului,
încă mai curg prin venele unui Destin,
atât de străin de noi înșine,
încât până și Iluzia Morții,
pare o salvare,
față de Fericirea,
care s-a abătut,
zburând deasupra Clipelor,
care nu vor sub nici un fel,

să ne dea măcar o fărâmă,
cât de mică,
din Eternitatea lor.

45) Visul Existenței

Zodii de Amurg,
rup tăcerile Nopții,
în care Singurătatea,
Străinului din noi,
strigă surd,
către Dumnezeul,
unei Iubiri,
pe care Nimeni nu a înțeles-o vreodată,
atunci când se spală la râul rece și murdar,
al Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a se șterge cu prosopul unui Cuvânt,
în care ne locuiește Destinul,
cu mult dinainte,
de a fi gândit,
Visul Existenței.

46) Roua unei lacrimi de Iubire

Valuri,
învolburate-n fierberea Întrebărilor,
la care Iluziile Vieții și Morții,
nu vor putea răspunde,
niciodată,
Iluziilor Fericirii și Suferinței,
oricâte catedrale de Patimi,
ar mai clădi,
sfinții Destinelor,
în care ne-am întrupat,
Visele,
pentru a naște,
roua unei lacrimi de Iubire.

47) Cuvinte înecate

Vârtejurile amăgitoare,
ale Apelor Vieții,
îneacă Cuvintele,
oricât de bine ar ști să înoate,
printre frazele pompoase,
și pline de dezgust,
ale promisiunilor deșarte,
care și-au găsit adăpost,

printre coperțile soioase,
ale Orizonturilor acestei Lumi,
a Iluziilor Vieții și Morții,
de noi înșine.

48) Tăind cu precizie

Cât de însetat,
să fi fost Destinul,
de Clipele de granit,
ale Iluziilor Existenței,
încât s-a decis,
să ne sculpteze pe noi,
tăind cu atâta precizie,
stânca Timpului,
încât să redea la perfecțiune,
chipul Suferinței,
atunci când ne privim,
în oglinda Iubirii.

49) S-a ruinat într-atât

Scena Iluziilor Existenței,
s-a ruinat într-atât,
încât a început,

să i se prelingă Clipele,
pe fața brăzdată a Timpului,
inundându-ne Destinul,
cu Absurdul și Angoasa,
unui Dumnezeu,
incapabil să gestioneze,
magazinul de vechituri,
al Cuvântului Facerii,
din care ne tragem seva,
Iluziilor Vieții și Morții.

50) Holuri lungi

Am plămădit Oracole,
pentru a ne ascunde,
la umbra Norocului,
lipsit de sângele Zilelor,
care ne curge,
prin venele Iluziilor Vieții și Morții,
pe care-l înghețăm,
pe holurile lungi,
plictisitoare și rătăcitoare,
ale Cuvintelor,
care par a-și fi pierdut,
ușile și ferestrele Simțămintelor,
pe care să le deschidem larg,
la tălpile Iubirii.

51) Fierbea

Trepte de Vise ale Eternității,
sfârșesc topite,
în cazanul Focului Sacru,
al Iluziilor Simțirii,
care le transformă,
în lava vulcanică,
pietrificată a Iubirii,
din care ni s-ar fi întrupat,
stânca grea și alunecoasă a Cuvântului,
sub acoperișul căruia ne-am ascuns,
de ninsorile reci de sfârșit de Lume,
ale Destinului,
care ne căuta,
pe la ferestrele fiecăror Clipe,
pe care le întâlnea în cale,
dorind să ne lege Iluziile Vieții și Morții,
de sângele Viitorului,
care fierbea,
în venele Iubirii noastre.

52) Am fi dorit să rătăcim

Cărămizi însângerate de Apus,
clădesc Clipele debusolate ale Uitării,
brăzdate de aripile unor Vești,
asfințite dincolo de Timpul,
care n-a mai venit,
nici de data aceasta,
la masa de taină a Iubirii noastre,
unde au lipsit,
până și sfinții lacrimilor de cer,
pe care i-am invitat,
să ne măsoare nesfârșitul,
Luminii Divine a Stelei,
pe aripile căreia,
am fi dorit să rătăcim,
pentru totdeauna.

53) Dăunători

Sita Absurdului,
ne-a cernut,
Cuvintele Privirilor reci și nepăsătoare,
în brațele Singurătății,
cu toate că Răsăritul își brăzda,
plin de veselie,

câmpul Iubirii,
din care spera să crească,
mai multe Sentimente ca niciodată,
care să nu mai fie stropite,
cu insecticidele Așteptărilor și Regretelor,
pentru a crește,
ferite de dăunători,
cum ar fi,
Iluziile Vieții și Morții.

54) Privire de Stea

Unghiile vopsite,
ale Catedralei Adevărului,
zgârie țărâna trupului,
ce-a mai rămas,
din Cuvântul Iubire,
înhumat adânc,
în Cimitirul Viselor,
Cuvânt,
care ne-a întremat Existența,
Eternității Clipei,
pe care am botezat-o,
ca fiind Lumina Divină,
a Privirii de Stea,
predestinată,
Regăsirii,
Paradisului pierdut.

55) Să fim trișați

Cum nu putem fi,
alături de Viață,
fără de Moarte,
la fel nu putem sta niciodată,
în preajma Adevărului Absolut,
fără să fim trișați de Lumea,
care se hrănește,
cu Absurd și Deșertăciune,
descompunându-se,
la fiecare bătaie de Inimă de Cer,
a Eternității Clipei,
care ne părăsește,
Pașii grăbiți,
spre Nicăieri.

56) Aluatul țărânii

Horoscoape de Amintiri,
care și-au pierdut Zodiile,
abia se mai târăsc,
la porțile Privirilor încețoșate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne frământă,

aluatul țărânii Simțurilor,
pentru cuptorul Cuvântului,
care ne va coace Sentimentele,
până când Regăsirea de noi înșine,
va deveni,
o felie arsă de Disperare,
din care se va înfrupta,
Absurdul Timpului,
care ne-a lăsat la fel de singuri,
precum era Dumnezeu,
înaintea Facerii Lumii.

57) Icoane veștejite

Scoicile Gândurilor,
vuiesc în oceanul adânc,
al Străinului din noi,
ale cărui valuri,
lovesc cu putere,
țărmurile sufletelor unor Cuvinte,
de care ne-am prins ultima Speranță,
să ajungem în portul,
unde Privirile ne vor întâlni,
Eternitatea celuilalt,
fără să mai fie nevoie,
de Icoane veștejite de promisiuni,

care să lăcrimeze,
peste Destinele reci și murdare,
care ne-au fost hărăzite,
de un Dumnezeu al Nimănui.

58) Nu are nevoie de Vorbe

Vibrez a lacrimă,
atunci când Catedrala Iubirii,
se năruie,
sub pașii indiferenți,
ai Eternității Clipei,
care deși a bătut,
la porțile Destinelor noastre,
nu i-a răspuns Nimeni,
fiind nevoită să plece,
dincolo de noi înșine,
zburând pe aripile Regretelor,
care cu siguranță,
i-au lipsit Lui Dumnezeu,
atunci când a clădit Lumea.

59) Căutându-mi Steaua Singurătății

Părăsit de mine însumi,
rătăcesc,
căutându-mi Steaua Singurătății,
pe care Inima Cerului,
nu o mai hrănește cu sângele Clipelor,
pe care le-am irosit,
obligat de Destinul,
încolțit în grădina,
ce pare a nu fi fost udată niciodată,
cu Adevăr Absolut,
de Dumnezeu,
mare maestru,
făuritor de Iluzii ale Existenței.

60) Atât de tăioase

Fără Iluzie nu ar fi Destin,
în brațele reci și murdare,
ale Existenței,
a cărei proprie Conștiință,
ne este relevată,
ca fiind un Dumnezeu,
mai străin de noi,

decât ne este Existența în sine,
cu toate cimitirele de Vise,
Amintiri, Regăsiri, Priviri,
dar mai ales de Cuvinte,
pe care le-a zămislit,
oglindindu-se în cioburile sparte,
și atât de tăioase,
ale Adevărului Absolut.

61) Vie și exuberantă

Zori hemoragici,
își caută menirea,
predestinată,
Neantului pierdut în Urmele,
unui Destin al Nimănui,
care plouă mereu,
cu Regrete,
spălând fața Timpului,
ce-abia se trezește,
din amorțirea Eternității sale,
devenind ursuz și lipsit de vlagă,
atunci când ar fi trebuit să ne îmbrace,
cât mai vie și plină de exuberanță,
haina Iluziilor Vieții și Morții.

62) Pline de funingine

Săgețile Conștiințelor,
par a-și fi rătăcit arcurile,
Societăților de Consum,
prin desișurile existențiale ale Zilelor,
debusolate și pline de funinginea,
crematoriilor de Clipe,
pe care ni le zidesc cu stăruință,
Iluziile Vieții și Morții,
din care suntem damnați,
să ne tragem seva,
Fericirii.

63) Angoase existențiale

Ninge peste Cerul Inimii,
cu Angoase existențiale,
unde troiene de Singurătăți,
ne apasă Timpul,
ce-abia își mai suportă,
propriile Clipe de Foc,
ale Amintirilor,
ce-aprind Cuvintele,
incendiind Iubirile,

părăsite de un Dumnezeu,
care undeva-cândva,
se identifica prin ele,
slăvindu-le catedralele de Simțăminte,
ale căror Sfinți de Vise,
trebuie să-și părăsească,
domiciliul Icoanelor unor Sentimente,
și să se recalifice,
pe străzile pustiite de Profunzimi,
ale Destinelor.

64) Pe oricine și orice

Rădăcini de Cuvinte,
se ridică sfidătoare din țărâna Uitării,
îngenunchind în fața Inimilor de Speranțe,
pierdute-n praful Cerului,
dus spre nicăieri,
de Vorbele-n Vânt,
ale Viitorului,
dator vândut unui Destin,
care l-a mituit,
într-atât de bine pe Dumnezeu,
încât a primit dreptul,
de a condamna la Iluziile Vieții și Morții,
după bunul plac,
pe oricine și orice.

65) Să le proclame

Porțile Crematoriilor,
Inimilor de Cer,
rămân mereu deschise Timpului,
care-și aduce,
în această gară a Despărțirilor,
Clipele ucise,
de fiecare dată,
de către Iluziile Vieții și Morții,
ce și-au făcut propriile legi și morale,
sub acoperișurile perfide ale Cuvintelor,
ce încă mai speră să se poată întrupa,
în sfinții părinți ai Deșertăciuinilor,
pe care să le proclame drept Iubiri.

66) Destine neatente

Galaxii întregi de Vise,
se pierd de mâna,
Dumnezeului Creator,
tocmai la cea mai periculoasă intersecție,
a Iluziilor Vieții,
cu cele ale Morții,
fiind de fiecare dată,

accidentate mortal,
de către Destinele neatente,
la traversarea pașilor răniți,
ai Iubirilor.

67) Statui de ceară

Zeii Regăsirilor,
Marilor Contemplări,
ale Originilor Conștientizării,
se pierd,
prin templele ruinate ale Destinelor,
pline de funinginea Iluziilor Vieții și Morții,
care au fost aprinse,
pe soclurile statuilor de ceară,
ale unor Iubiri,
ce s-au topit,
și care ar fi trebuit să existe și azi,
aducând Ziua cu Lumina lor Divină,
a Profunzimii și Fericirii.

68) Să ne adăpostim de Dumnezeu

Semințele Fericirilor par a fi încolțit,
printre cuptoarele crematoriilor de Clipe,

care ne ard necontenit,
Menirile predestinate Iluziilor Existenței,
de a ne căuta mereu,
ceea ce nu vom putea găsi vreodată,
la porțile Cuvintelor,
care ne sunt date,
să ne adăpostim,
de vitregiile unui Dumnezeu al Iubirii,
ce nu a fost în realitate,
niciodată al nostru.

69) Pentru o pioasă aducere aminte

Râuri de Întrebări,
curg spre oceanul necuprins al Incertitudinii,
din care ne îmbrăcăm Zilele,
la prețul redus al unui Timp,
atât de sărac,
încât nu-și poate permite,
decât cele mai ieftine,
Iluzii ale Vieții și Morții,
pentru noi,
cei care i-am fost dați în grijă,
pe drumul dintre nașterile Speranțelor,
și cimitirele de Cuvinte,
în care să ne înhumăm Visele,
pentru o pioasă aducere aminte.

70) Ne străjuiesc

Armurile Zilelor,
zac ruginite,
la margine de Vise,
neîntrupate vreodată,
într-un Cuvânt,
care le-ar fi redat libertatea,
de a se naște,
pentru a muri,
între zidurile de Înțelesuri,
care ne străjuiesc,
mormintele Destinelor noastre.

71) În praful de stele al Cuvintelor

Dinții Anilor,
cariați de Dorul Inimilor de Cer,
au încetat să mai muște,
Clipele adormite,
ce nu mai vor să se trezească,
vreodată,
în praful de stele al Cuvintelor,
ce și-au pierdut,
mai demult decât Vremea,

strălucirea de odinioară,
când Steaua Destinului,
ne lumina calea,
Iubirii.

72) Care le-au distrus

Zodii descompuse,
de tăișurile ascuțite ale Deșertăciunilor,
zac aruncate-n Uitare,
prin abatoarele de Vise,
unde Inimile de Cer,
încarcerate-n Cuvintele pierdute,
ale vreunei Iubiri,
încă-și mai bat Destinele,
care le-au distrus,
până și Iluziile Vieții și Morții.

73) Ne-am ales fără voia noastră

Pașii împotmoliți ai Amintirilor,
în smoala Uitării,
care încă mai zidește,
drumurile pline de gropi ale Destinelor,

au început să lase Urme,
și pe fruntea plină de sudorile Naşterilor,
ale acestei Lumi,
prin ridurile căreia,
încă mai curge,
fluviul murdar și abject,
al Iluziilor Existenței,
din care ne-am ales,
fără voia noastră,
Viața și Moartea.

74) Suflarea Nesfârșirii

Copitele Zilelor,
sfarmă stânca Timpului,
pentru a ne sculpta,
albia râului Iluziilor Existenței,
prin care ni se va scurge Timpul,
pe fața Cuvântului,
în care ne vom întrupa,
spălați de Apa Vieții,
ce ne va duce,
pe țărmurile Iluziilor Fericirilor și Suferințelor,
cât mai departe de Adevărul Absolut,
al Iubirii,
din care am primit,
Suflarea Nesfârșirii.

75) Clipe otrăvite

Răni deschise,
de tăișurile Cuvintelor,
varsă sângele Răsăriturilor și Apusurilor,
în albia Dorului,
care vopsește cu el,
Frazele reci și insalubre,
ale Destinelor,
prin care suntem obligați,
să ne trecem Clipele,
otrăvite,
de Iluziile Vieții și Morții.

76) Prin închisorile de Vise

Întrupată-n corola Eternității,
Iubirea,
iluminează Adevărul Absolut,
în ochii căruia,
am fost orbiți pe această Lume,
de Iluziile Vieții și Morții,
să ne mai putem privi vreodată,
Sensul Existenței,
scurs la tălpile sfinte,

ale Cuvântului Facerii,
din care ne-au fost furate cu sălbăticie,
Sufletele,
pentru a fi schingiuite,
de către Destin,
prin închisorile de Vise,
ale acestei Lumi.

77) În drumul către Iluminare

Anotimpuri,
încarnate-n unghiile Speranțelor,
cu care scormonește Destinul,
mormântul uitat al Privirilor,
pierdut printre florile ofilite ale Timpului,
pe care le-am dăruit,
Luminii Divine ale Stelei noastre,
în trupul căreia ne-am ascuns Eternitatea,
pentru a rămâne fără de sfârșit,
pe bolta sufletului Adevărului Absolut,
din care ne-am aprins,
Cuvântul Iubirii,
care nu se va stinge niciodată,
oricâte fraze reci și fără de sens,
ar mai avea de înfruntat,
în drumul către Iluminare.

SORIN CERIN
-ANGOASE EXISTENȚIALE-
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
-ANGOASE EXISTENȚIALE-
-Poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii

reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal –

ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de

consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul

9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

SORIN CERIN
-ANGOASE EXISTENȚIALE-
-Poeme filosofice-

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii,

cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării

cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu

e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…" şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective", şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…". Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota

meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine". Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul" semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare": „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată." Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum."/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului". Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile

a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ținta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”,

însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu

mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vitupereazӑ „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor".

- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din "menghina" lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb".
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

SORIN CERIN
-ANGOASE EXISTENȚIALE-
-Poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii

frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea

implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective,

"lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…"
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul

“Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986